

בש"פ 6196/15 - מיכאל אטדגי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6196/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העורר: מיכאל אטדגי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק
מ"ת 3534-06-15 שניתנה ביום 9.9.2015 על ידי כב'
השופטת שירלי רנר

תאריך הישיבה: ח' בתשרי התשע"ו (21.9.2015)

בשם העורר: עו"ד דוד ונטורה
בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 9.9.2015 במ"ת 3534-06-15 (כב' השופטת ש' רנר), בגדרה דחה בית המשפט בקשה לעיון חוזר בהחלטתו מיום 2.7.2015, בה נקבע כי העורר יישאר במעצר עד

תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. כנגד העורר, יליד 1975, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כעולה מכתב האישום, העורר נעצר ביום 16.5.2015 על-ידי בלשי משטרה כשהוא מחזיק ברכבו, מתחת למושב שליד הנהג, מטען חבלה המורכב מלבנת חבלה, נפץ, גוף חשמלי, מצבר ושלט רחוק, כאשר כולם עטופים יחד ביריעת בד. יוער, כי על-פי חוות דעת מומחה מז"פ בכוחו של המטען האמור, "כאשר כל מרכיביו תקינים ומחוברים כהלכה, להמית אדם בעת התפוצצותו". אלא שנמצא כי המטען הנדון לא היה יכול להתפוצץ.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בדיון שהתקיים ביום 2.6.2015 הסכים בא-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, ובית המשפט הורה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר. על-פי התסקיר מיום 16.6.2015, נשקפת מהעורר, נשוי ואב לארבעה ובעל עבר נקי, מסוכנות גבוהה. מסקנה זו התבססה על "עמדה הגנתית ונמנעת" בה אחז העורר, על נסיבות מעצרו ועל הקושי להעריך במצב זה את הסיכון. לפיכך נמצא כי אין בכוחם של המפקחים שהוצעו – אשתו, אחותו, דודו ושני חברי משפחה של העורר – להפיג את אותה מסוכנות. ביום 2.7.2015 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

3. ביום 13.7.2015 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים, בה הציע לשחררו לחלופת מעצר בביתו, בפיקוח ארבעה מפקחים אחרים. בתסקיר משלים מיום 13.8.2015 צוין כי חלופה הזמן הביא לשינוי בגישתו של העורר; כי הוא משתף פעולה עם שירות המבחן; וכי הסיכון הופחת וכיום קיים סיכוי בינוני בלבד להישנות התנהגות פוגענית. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי העורר מתקשה לזהות מצבי סיכון, וכי חזרתו לחלופת מעצר בבית המשפחה עלולה להציבו בסיכון גבוה. ביום 3.9.2015 הוגש תסקיר משלים נוסף (להלן: התסקיר השלישי) שבחן חלופת מעצר בבית חמו של העורר. התסקיר בא בהמלצה לשחרר את העורר באיזוק אלקטרוני ובפיקוחם של חמו של העורר וארבעה מפקחים נוספים. כמו כן הומלץ בתסקיר על "שעות אוורור" במהלך היום בליווי מי מהמפקחים.

4. ביום 9.9.2015 דחה בית המשפט קמא בקשה של העורר לעיון חוזר בגדרה ביקש העורר כי בית המשפט יאמץ את המלצות התסקיר השלישי. נקבע, כי המסוכנות העולה מהמעשה המיוחס לעורר היא ברף הגבוה, ואין בעובדה שהמטען נמצא לא שמיש כדי להפחית את המסוכנות. בית המשפט ציין בהחלטתו כי עדיין לא ברורות הנסיבות שבעטיין בוצע לכאורה המעשה המיוחס לעורר וכי העורר לא נטל אחריות על המעשה. כמו כן, הפנה בית המשפט לתסקירים שהוגשו, מהם ניתן ללמוד כי שירות המבחן הביע בעבר הסתייגות מסוימת לגבי התאמתם של שניים מהמפקחים שהוצעו לשמש כמפקחים. זאת ועוד, בית המשפט קבע כי ריבוי המפקחים יוצר קושי מובנה. בנסיבות אלו, ונוכח התקדמות ההליך העיקרי, פסק בית משפט קמא כי באיזון האינטרסים, אין מקום להיעתר לבקשה לעיון חוזר.

5. העורר מלין על החלטתו של בית משפט קמא להותיר על כנו את מעצרו עד תום ההליכים. העורר טוען, כי שגה בית המשפט כאשר כלל בשיקוליו את קצב ההתקדמות ההליך העיקרי, מאחר שאין זה מהשיקולים שעל בית המשפט לשקול בהחלטה על מעצר עד תום ההליכים. העורר מוסיף כי בית המשפט שגה גם לגופו של עניין בסוגיה זו, מאחר שנקבע בהליך העיקרי דיון אחד בלבד ליום 16.9.2015. בדיון בערר הוברר כי הדיון האמור התקיים בינתיים, ולאחריו נותר לשמוע עד תביעה אחד. נקבע דיון אחד נוסף לחודש נובמבר 2015. ביום 24.9.2015 נקבע מועד לישיבת גישור. עוד נטען, כי שגה בית המשפט עת קבע כי חלופת המעצר שהוצעה אינה מאיינת את המסוכנות, וזאת בניגוד לאמור

בתסקיר השלישי. על-פי העורר, שירות המבחן ביצע עבודה יסודית, במסגרתה בחן מספר רב של מפקחים שהוצעו ובחר מתוכם את המתאימים ביותר לתפקיד. לגישתו, ריבוי המפקחים אינו מעורר קושי, אלא מבטיח שעול הפיקוח לא ייפול על כתפי מפקח בודד והפיקוח יהיה אפקטיבי יותר. כמו כן, העורר טוען כי גם כאשר קיים יסוד של מסוכנות, חובה על בית המשפט לבחון חלופות שיש בכוחן להפחית את המסוכנות; כי שגה בית המשפט עת קבע את מסוכנותו של העורר, בין היתר, על סמך אי לקיחת האחריות על המעשה; וכי שגה בית המשפט בהתעלמו מנסיבותיו האישיות של העורר ובהן עברו הנקי.

בדיון בערר חזר בא-כוח העורר על הטענות האמורות והדגיש כי נוכח השינוי שחל בעמדת העורר, כפי שנמצא על-ידי שירות המבחן, פחתה מסוכנותו.

6. המשיבה מתנגדת לשחרור העורר ומצביעה על כך שבית המשפט המחוזי בחן פעם אחר פעם את האפשרות לשחרר את העורר ואת טיב המפקחים, החלטתו ניתנה לאחר בחינה יסודית ומקיפה של מכלול הנתונים ואין מקום להתערב בשיקול דעתו. נטען כי לא ניתן הסבר לשינוי בעמדת העורר בתוך חודשיים, וכי גם בתסקיר השלישי חזר שירות המבחן על כך שהעורר מתקשה לזהות מצבי סיכון. בתסקיר זה לא הובהר מדוע מפקחים שלא הומלצו בתסקיר שקדם לו הפכו עתה למומלצים. המשיבה מפנה לכך שפרשת התביעה כמעט והסתיימה.

7. לאחר העיון מסקנתי היא שאין בידי להיעתר לערר. נסיבות האירוע שבסיומו נעצר העורר מעצימות את החשש שנשיאת המטען היה חלק ממהלך עברייני שטיבו לא הובהר (העורר נפגש עם שניים שבתחילה נסעו אחריו כברת דרך ולאחר מכן הוא נסע בעקבותיהם ברחובות העיר רמלה עד שנעצר). ככלל, מי שמוביל ברכבו מטען חבלה, על שלל מרכיביו, מעיד על עצמו שהוא אדם מסוכן המעורב במהלכים שאם יתגשמו הם עלולים להביא למותו של אדם. מדובר במסוכנות מופלגת המועצמת לרקע סימני השאלה הרבים שנתרו. בית המשפט לא גיבש מסקנתו עד שמירב הנתונים נפרשו לפניו. על אף התסקיר שהמליץ על שחרור, מצא בית המשפט, בסופו של יום, כי בהתחשב במסוכנות הניכרת, בכך שרוב הנסתר על הנגלה ובעובדה שאין מדובר בנטילת אחריות, לא ניתן להפיג את המסוכנות בדרך של שחרור לחלופת מעצר. שירות המבחן גם ציין כי נראה שהעורר יתקשה לעמוד לאורך זמן התנאים המגבילים. בנסיבות אלה, איני סבור שבית המשפט שגה במסקנה אליה הגיע. בנוסף, יש משמעות לכך שההליך צפוי להסתיים בטווח הנראה לעין.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ו (24.9.2015).

ש ו פ ט